

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Ing. arch. P. H.**, zastoupen Mgr. Juditou Křápkovou, advokátkou se sídlem Lipová 5a, Brno, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9 A 83/2015 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 2. 2015, sp. zn. S-MHMP-1227039/2014/SÚP/So/Md, č. j. MHMP 149513/2015, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Úřadu městské části Praha 5, odboru stavebního a infrastruktury (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“), ze dne 23. 4. 2014, č. j. OSI.M.Str.623-51556/2012-Je-UII. Tímto usnesením správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zastavil řízení o dodatečném povolení změny stavby: stavebních úprav v úrovni druhého podkroví na bytovém domě č. p. X v k. ú. X v ulici X 5, Praha 5 (dále též „bytový dům“) spočívajících v provedení ocelové konstrukce o rozměrech cca 3,4 x 7,45 m, jejíž vodorovná konstrukce je tvořena ocelovými I profily a dřevěnými latěmi; obvodový rám je tvořen ocelovými U profily a perforovaným plechem, a dále v provedení proskleného vstupu na terasu o rozměrech cca 2,5 x 2,1 m.

II.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) žalobu zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu,

nebot' žalobce neodstranil podstatné vady žádosti a tato vada bránila v pokračování řízení. Podle městského soudu nedošlo v řízení před správními orgány ani k pochybením, pro které by bylo třeba přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí či jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud nepřisvědčil ani námitkám poukazujícím na tendenčnost rozhodování správních orgánů, resp. jejich zaujatost. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí nemůže být ani skutečnost, že stavební úřad o žádosti žalobce rozhodl až po delší době. Soud neposuzuje žalobu na ochranu proti nečinnosti, ale žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Pro danou věc je pak irelevantní i poukaz žalobce na kolaudační rozhodnutí ze dne 14. 6. 2013. Toto rozhodnutí neřeší otázku povolení terasy, řeší zvětšení vikýře na francouzské okno a vnitřní prostorové uspořádání. Městský soud neshledal důvodnými ani další námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti polemizoval s argumentací městského soudu v bodech 41 a násl. rozsudku a dovozoval její nesprávnost. Podle stěžovatele bylo řízení před správními orgány zatíženo podstatnými vadami, pro které mělo dojít ke zrušení jejich rozhodnutí. Městský soud však nesprávně uzavřel, že vady v řízení před správními orgány nemají vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Podle stěžovatele soud nesprávně odmítl i žalobní námitky tvrdící zaujatost stavebního úřadu a žalovaného. Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž uvedl, že dle § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o státní památkové péči“) je cílem památkové péče ochrana kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat, ovšem při umožnění realizace zamýšleného záměru. V dané věci orgán památkové péče (Magistrát hl. města Prahy, odbor památkové péče) vydal souhlasné stanovisko ze dne 29. 6. 2012, č. j. S-MHMP 560473/2012 (dále též „stanovisko ze dne 29. 6. 2012“), které stanovilo podmínky, jež byl stěžovatel připraven splnit. Byl přítom v dobré víře, že splněním těchto podmínek se zajistí jak zachování kulturně historických hodnot, tak i umožní realizace zamýšleného záměru. Toto stanovisko však bylo následně zrušeno rozhodnutím Ministerstva kultury a stěžovatel se proti takovému zrušujícímu rozhodnutí nemůže účinně bránit. Stěžovatel poukázal i na to, že dne 14. 6. 2013 bylo vydáno kolaudační rozhodnutí, kterým byl zlegalizován i prosklený vstup na terasu a poukázal na důsledky pro řízení o odstranění stavby. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem městského soudu a dále shrnul argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí. Navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[7] Optikou uvedeného nahlížel Nejvyšší správní soud na kasační stížnost a neshledal ji důvodnou.

[8] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2015, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 23. 4. 2014. Tímto usnesením bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti stěžovatele požadující dodatečné povolení změny stavby z důvodu, že stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Podle správních orgánů stěžovatel nepředložil podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení (zejména nepředložil projektovou dokumentaci stavby zpracovanou v rozsahu a obsahu podle vyhlášky č. 499/2006 Sb.) a navíc neprokázal soulad s § 129 odst. 2 stavebního zákona.

[9] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti explicitně netvrdí (a ani nedokládá), že by uvedeným požadavkům dostal. Stěžovatel obecně uvádí, že dle § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči je cílem památkové péče ochrana kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat, ovšem při umožnění realizace zamýšleného záměru. Původní souhlasné stanovisko orgánu památkové péče ze dne 29. 6. 2012 stanovilo podmínky, které byl stěžovatel připraven splnit. Byl přitom v dobré víře, že splněním těchto podmínek se zajistí jak zachování kulturně historických hodnot, tak i umožnění realizace zamýšleného záměru.

[10] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje znění § 14 zákona o státní památkové péči, nemohl však přehlédnout, že k datu rozhodování správního orgánu I. stupně stěžovatel nedisponoval kladným stanoviskem orgánu památkové péče. Stěžovateli bylo sice (ve věci terasy ve střešní rovině nemovitosti č. p. X k. ú. X, X 5, Praha 1) vydáno kladné stanovisko orgánu památkové péče (viz stanovisko ze dne 29. 6. 2012, č. j. S-MHMP 560473/2012), to však bylo v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 13. 3. 2013, č. j. MK 14119/2013 Pl (přičemž následný rozklad stěžovatele byl jako nepřipustný zamítnut rozhodnutím ministra ze dne 22. 11. 2013, č. j. MK 54106/2013 OLP). Stěžovatel ostatně nezpochybňuje, že k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí nepředložil stanovisko orgánu památkové péče pro předmětnou stavbu. Pouze obecně poukazuje na to, že rozklad proti uvedenému rozhodnutí Ministerstva kultury byl jako nepřipustný odmítnut (správně zamítnut – pozn. soudu), přičemž mu nebylo umožněno se proti uvedenému postupu bránit. V tomto ohledu s ním však nelze souhlasit. Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018 - 64, bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 A 17/2014 - 97, kterým byla odmítnuta

žaloba stěžovatele proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 22. 11. 2013, č. j. MK 54106/2013 OLP, jímž ministr kultury zamítl jako nepřijatelný rozklad stěžovatele. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku neztotožnil s městským soudem, že napadené rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu. Mj. akcentoval, že již v předcházejícím zrušujícím rozsudku ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 42/2014 - 69, jasně uvedl: „Zatímco tedy vydaná závazná stanoviska nejsou ve smyslu závěru rozšířeného senátu zdejšího soudu rozhodnutími, rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení rušící nebo měnící závazná stanoviska jsou rozhodnutími vydanými ve správním řízení (srovnej výše). Taková rozhodnutí pak mají vliv na právní sféru toho, kdo měl na vydání přezkoumávaného závazného stanoviska zájem nebo dal ke jeho vydání podnět, a proto podléhají soudnímu přezkumu. Městský soud proto pochybil, když odmítnul žalobu s odůvodněním, že stěžovatel brojil proti rozhodnutí, které bylo ze soudního přezkumu vyloučeno.“ (...) Jak Nejvyšší správní soud výše předestřel, tento názor je v nyní rozhodované věci závazný a nelze jej dále přezkoumávat či dodatečně odůvodňovat. Stačí pouze připomenout, že čtvrtý senát již v usnesení o postoupení věci rozšířenému senátu v této věci ze dne 14. 6. 2018 v bodech 11 až 31 obsáhle vysvětlil, z jakých důvodů považuje názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 23. 5. 2014 za nadále platný a správný. Na tomto názoru i nyní setrvává. Městský soud tedy v napadeném usnesení porušil § 110 odst. 4 s. ř. s., a v důsledku toho nezákonně odmítl žalobu stěžovatele ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto musí napadené usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. V dalším řízení bude městský soud vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a dostojí svému poslání poskytovat ochranu subjektivním veřejným právům jednotlivců rozhodováním o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů [§ 2 a § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“

[11] Ve vztahu k výše uvedenému považuje Nejvyšší správní soud za nutné dodat, že v nyní projednávané věci bylo řízení ve věci dodatečného povolení změny stavby zastaveno nejen z důvodu nepředložení kladného stanoviska orgánu památkové péče, ale i z důvodu dalších vad žádosti (viz výše). I příp. zrušení rozhodnutí ministra kultury ze dne 22. 11. 2013, popř. i rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 13. 3. 2013, by tedy nemohlo nic změnit na nemožnosti vyhovění předmětné žádosti stěžovatele z důvodu výše uvedených vad, pro které bylo řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Stěžovatel v kasační stížnosti přitom ani explicitně nenamítal, že by správní orgán nemohl dané řízení zastavit z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti a ani netvrdil, natož nedokládá, že by je odstranil (řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční – viz výše). S ohledem na výše uvedené a dále s ohledem na § 48 odst. 3 s. ř. s. nelze městskému soudu vytýkat ani to, že řízení o žalobě nepřerušil do skončení řízení ve věci rozhodnutí ministra kultury.

[12] V dalších částech kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasil s argumentací městského soudu v bodech 41 a násl. rozsudku.

[13] Stěžovatel předně poukazoval na argumentaci obsaženou v bodě 41 rozsudku. Podle stěžovatele je obtížně vysvětlitelné, proč je k řízení, které bylo zastaveno dne 24. 4. 2012, doložena dokumentace s datem zpracování o více než čtyři měsíce později. Tato okolnost podporuje domněnku stěžovatele, že v této věci docházelo k nestandardní manipulaci se spisem.

[14] Městský soud v bodě 41 rozsudku uvedl, že: „Dle žádosti žalobce ze dne 17. 1. 2012 doručené stavebnímu úřadu dne 18. 1. 2012 žalobce požádal o soublas se změnou stavby před dokončením „Renovace a půdní vestavba v objektu Plaská 623/5, Praha 5 – střešní konstrukce pro vegetaci“ dle přiložené dokumentace. Přiloženy měly být 2 paré dokumentace. Ve spise se nacházejí 2 paré dokumentace a to: „Renovace a půdní vestavba – Změna stavby před dokončením, Střešní konstrukce pro vegetaci“ s datem zpracování 27. 12. 2011 a „Renovace a půdní vestavba – změna stavby před dokončením, spočívající v umístění terasy“ s datem zpracování 30. 8. 2012. Řízení o žádosti žalobce ze dne 18. 1. 2012 bylo zastaveno usnesením ze dne 24. 4. 2012 z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť bylo zjištěno, že předmětem podané žádosti je změna stavby, která nebyla předem projednána ani povolena.“

pokračování

[15] Jak vyplývá z celkového kontextu rozsudku, uvedenou argumentaci městský soud uvedl v rámci rekapitulace dosavadního řízení (a pro dokreslení celkového postupu správních orgánů), přičemž na ní nikterak nestavěl své nosné závěry. Zde soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu nebylo usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 24. 4. 2012, ale rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2015 (kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 23. 4. 2014). Posledně uvedená rozhodnutí přitom nestojí na tom, že by stěžovatel předložil dokumentaci s datem vyhotovení až po podání žádosti o souhlas se změnou stavby. Nejvyšší správní soud z opatrnosti dodává, že ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí žádnou nadstandardní manipulaci se spisem nezjistil. Správní spis poskytuje jednoznačnou (a ničím nezpochybněnou) oporu pro vydání usnesení o zastavení řízení.

[16] Z ničeho nevyplývá ani to, že by správní orgány vůči stěžovateli postupovaly tendenčně či zaujatě. Správní orgány postupovaly zcela přiměřeně ve vztahu k zjištěním učiněným při kontrolní prohlídce (viz protokol ze dne 2. 2. 2012). S ohledem na zjištění učiněná při kontrolní prohlídce nelze správním orgánům vytýkat ani závěr o realizaci změny stavby bez povolení, tedy závěr o porušení právních předpisů stavebního práva. Pro danou věc je irelevantní přestupkové řízení vedené proti stěžovateli, v němž byl projednáván přestupek dle § 178 odst. 3 písm. d) stavebního zákona (to platí tím spíše, když toto bylo zastaveno). Soud opakovaně zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí ve věci zastavení řízení o dodatečném povolení změny stavby.

[17] Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil s argumentací obsaženou v bodech 42 a násl. rozsudku městského soudu, v důsledku čehož neshledává případnou ani polemiku stěžovatele s tam obsaženou argumentací. Městský soud správně uzavřel, že ani pro tam uvedené vady nebylo třeba zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2015, popř. i usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 23. 4. 2014. Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje stěžovatelem akcentovanou zásadu právní jistoty či předvídatelnosti, jakož i částečnou nepřehlednost kroků stavebního úřadu. V daném konkrétním případě však není názoru, že by došlo k porušení uvedených zásad či k vadám v intenzitě vedoucí k nutnosti zrušení správních rozhodnutí. Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, popř. i předcházejícího prvostupňového správního rozhodnutí v dané věci by mělo smysl, pokud by to mohlo vést k jinému výsledku, tato podmínka však v daném případě splněna není. V dané věci nebylo sice postupováno zcela procesně správně, avšak zrušení správního rozhodnutí pouze z tohoto důvodu by nemohlo vést k jinému výsledku řízení; vedlo by pouze k neefektivnímu prodloužení správního řízení. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s městským soudem, že žádná ze zjištěných vad nedosahuje takové intenzity, že by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí či i jemu předcházející usnesení zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, jak tvrdil stěžovatel. V podrobnostech odkazuje soud na rozsudek městského soudu, se kterým se v tomto ohledu ztotožnil.

[18] K namítané nečinnosti při vydávání předmětného usnesení ze dne 23. 4. 2014, soud dodává, že městský soud neprojednával žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), ale žalobu proti rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.). Z konstantní judikatury zdejšího soudu přitom plyne, že příp. nečinnost správního orgánu při vydávání rozhodnutí, resp. nedodržení pořádkových lhůt nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí (srv. rozsudky ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, ze dne 27. 8. 2013, č. j. 1 Ans 11/2013 - 51, ze dne 12. 5. 2005, č. j. 6 Azs 283/2004 - 80, ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017 - 23, atp.). Např. v prvně označeném rozsudku kasační soud uvedl, že „*lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými (jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo)*“. Obdobně ve druhém označeném rozsudku soud uvedl, že „*Povaha pořádkové lhůty znamená, že její nedodržení nezpůsobuje nezákonnost následně vydaného rozhodnutí ve věci samé,*

ani tím nevzniká povinnost správního orgánu žádosti vyhovět.“ Ani překročení pořádkové lhůty tedy nemá za následek nutnost zrušení správního rozhodnutí.

[19] Pokud pak stěžovatel poukazoval na existenci kolaudačního rozhodnutí vydaného stavebním úřadem dne 14. 6. 2013, konstatuje soud ve shodě s městským soudem, že uvedené kolaudační rozhodnutí neřeší otázku povolení terasy, ale řeší zvětšení vikýře na francouzské okno a vnitřní prostorové uspořádání 3 bytů v podkroví předmětného bytového domu. Stavební úřad schválené změny specifikoval jako změny u bytu zn. 5.1, spočívající ve zvětšení původního prosvětlovacího vikýře v horní úrovni podkroví na francouzské okno se stejnou šířkou jako původní výplň a ve změně vnitřního prostorového uspořádání (lázeň + WC) a dále u bytu zn. 5.3 rovněž spočívající ve změně ve vnitřním prostorovém uspořádání (kuchyňského koutu). Nadto uvedl, že obvodová konstrukce lodžiové terasy jako podstatná změna vzhledu stavby, která nebyla součástí vydaného povolení změny stavby, je řešena v samostatném řízení. Pokud pak stěžovatel uvádí, že povolený prosklený vstup na terasu může znamenat právní komplikaci při případném odstranění stavby, konstatuje soud, že v dané věci se neřeší odstranění stavby, ale její dodatečné povolení, přičemž soud posuzuje pouze to, zda byly či nebyly splněny podmínky pro zastavení daného řízení (viz výše). Soud se tak k uvedené (nadto poměrně spekulativní) otázce nemůže podrobněji vyjadřovat. Pouze v obecné rovině lze souhlasit s městským soudem, že existující a pravomocná správní rozhodnutí jsou nadána presumpcí správnosti.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku městského soudu ani žádné jiné vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit. Zdejší soud se s jeho hodnocením plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[21] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu